

JEDNA

S Lukem jsem se poznal v červnu, v pátek dopoledne, a hned jsme se spřátelili. Abych byl přesný, stalo se to ve čtvrt na deset. Náhodou to vím úplně na minutu, protože jsem se podíval na hodinky. Nevím, proč jsem to udělal, protože mě nečekala žádná konkrétní pochůzka, na kterou bych musel dorazit přesně ve stanovenou dobu. Ale věřím, že všechno má nějaký důvod, takže jsem si v tu chvíli zkontroloval čas – asi proto, abych teď mohl vylíčit celý příběh se vším všudy. Podrobnosti přece hrají důležitou úlohu v každém vyprávění, ne?

To seznámení s Lukem mě tehdy strašně potěšilo, protože poté co jsem se musel rozloučit se svým starým nejlepším přítelem Barrym, mi bylo dost mizerně. Už se totiž se mnou nemohl dál vídat. Ale vlastně na tom nijak zvlášť nezáleží, protože je teď šťastnější, a to je podle mě ze všeho nejdůležitější. Loučení se už stalo mým údělem. Nijak příjemným, ale snažím se na všechno dívat z lepší stránky, takže si říkám, že kdybych za sebou nenechával stará přátelství, nemohl bych uzavírat nová. Přitom právě sbližování s novými lidmi mě strašně baví. Proto mi asi nabídli tu práci.

K mé práci se hned dostaneme, ale nejdřív vám chci vylíčit to dopoledne, kdy jsem se seznámil se svým nejlepším přítelem Lukem.

Zavřel jsem za sebou branku u Barryho předzahrádky a vykročil na ulici. Potom jsem úplně bezdůvodně odbočil nejdřív vlevo, hned nato vpravo, zase vlevo, pak jsem chvíli

pokračoval rovně, pak zase doprava a nakonec jsem se ocitl uprostřed obytných domů ve Fuchsiové ulici. Určitě se jmenuje podle fuchsii, kterými je zaplavené celé okolí. Rostou tady úplně nespoutaně. Pardon, když říkám „tady“, mám na mysli město Baile na gCroíthe, což je v hrabství Kerry. Tedy v Irsku.

Irský název Baile na gCroíthe se nějak přeměnil v anglické jméno Hartstown, ale obojí znamená „Srdcové město“.

Potěšilo mě, že jsem se zase ocitl právě tady. Když jsem ve firmě začínal, několikrát mě sem osud zavál, ale potom jsem se už do Baile na gCroíthe celá léta nevrátil. Díky své práci cestuju po celé zemi, a občas dokonce i za moře, pokud mě moji přátelé pozvou na dovolenou, což jen názorně dokazuje, že ať se člověk ocitne kdekoliv, vždycky potřebuje nějakého nejlepšího kamaráda.

Ve Fuchsiové ulici stálo dvanáct domů, na obou stranách po šesti, a každý byl úplně jiný. V celé slepé ulici se čile pohybovala spousta lidí. Byl přece pátek dopoledne, navíc červen, takže na nebi bez mráčku zářilo slunce a všichni měli skvělou náladu. No, *všichni* ne.

Na ulici se rojila spousta dětí, projížděly se na kole, hrály si na honěnou, skákaly panáka, strefovaly se do plechovek a dělaly spoustu dalších věcí. Jejich veselé pokřikování a smích se rozléhaly po celém okolí. Podle mě měly také radost, že mají volno a nemusejí do školy. Protože vypadaly šťastně a spokojeně, nic mě k nim netáhlo. Nemůžu se totiž přátelit s kdekým. V tom moje práce nespočívá. Nějaký muž sekal před domem trávník a jakási žena s gumovými rukavicemi se skláněla nad záhonem. Ve vzduchu se vznášela svěží vůně čerstvě posečené trávy. Rytmičtý zvuk zahradnických nůžek, které prostřihávaly, zkracovaly a uštipovaly zeleň na záhoně, mi zněl jako hudba. Muž na vedlejší zahradě si pohvizdoval melodii, kterou jsem v životě neslyšel, mířil zahradní hadicí na osobní auto a přitom sledoval, jak chuchvalce pěny sklouzávají po bocích vozu a místo nich se

objevuje nablýskaný lak. Občas se otočil a postříkal dvě dívenky oblečené do žluto-černých proužkovaných plavek, ve kterých vypadaly jako čmeláci. K uším mi dolehlo jejich veselé hihňání a zaplavil mě příjemný pocit.

Na další příjezdové cestě skákal nějaký klučina s děvčátkem panáka. Chvilku jsem je sledoval, ale ani jeden si mě nevšiml, tak jsem šel dál. Na každé zahrádce si hrály nějaké děti, ale nevěnovaly mi pozornost ani mi nenabídly, abych se k nim připojil. Kolem mě projížděli lidé na kolech a skateboardech a o kus dál svištěla auta, ale nikdo mě nevnímal. Už jsem si začínal myslet, že jsem se ve Fuchsiové ulici ocitl omylem, což mě tak trochu mátló. Obvykle totiž mívám dobrý čich na volbu správného místa, a tady se navíc pohybovala ohromná spousta dětí. Posadil jsem se na zídku u posledního domu a uvažoval, kde jsem mohl udělat chybu.

Po chvilce jsem dospěl k závěru, že tu jsem přece jenom správně. Mýlím se totiž jenom naprosto výjimečně. Otočil jsem se čelem k domu stojícímu za zídkou. Na zahradě se nic nedělo, takže jsem zůstal sedět a na domek se pozorně zahleděl. Byl dvoupodlažní a před garáží parkovalo nablýskané luxusní auto, na které teď dopadaly jasné sluneční paprsky. Cedulka připevněná na zídce pode mnou oznamovala, že se dům jmenuje „Fuchsie“, což dokazovaly keře, které se přimykaly k hnědým cihlám u hlavních dveří a rostly až ke střeše. Vypadaly nádherně. Fasáda domu sestávala částečně z těchto hnědých cihel a částečně z medově béžové omítky. Některá okna byla čtvercová, jiná kulatá. Celý exteriér působil velice nevšedně. Vstupní dveře s vysokými úzkými tabulemi z mléčného skla, masivním mosazným klepadlem a schránkou na dopisy byly nalakované stejnou nachovou barvou, jakou se pyšnily květy fuchsíí. Ty prosklené tabule vypadaly jako oči, klepadlo jako nos a schránka jako smějící se ústa. Zamával jsem na ně a usmál se. Prostě pro každý případ.

Studoval jsem ten obličej na dveřích, když vtom je nějaký chlapec otevřel a pak je za sebou zprudka, nahlas a zlostně přibouchl. V pravé ruce svíral velké červené požární auto a v levé policejní vůz. Červené cisternové stříkačky se mi moc líbí, patří k mým nejoblíbenějším hračkám. Chlapec seskočil ze schůdku verandy, vyběhl na trávník a svezl se na kolena. Tepláky měl na zadku samou zelenou skvrnu od trávy. Na skvrnách od trávy je nejzajímavější, že se nedají vyprat. S dřívějším kamarádem Barrym jsme se pořád váleli v trávě a byli jsme celí zelení. Ale to je teď vedlejší. Ten klučina začal narážet požární stříkačkou do policejního auta a doprovázel to hlasitými citoslovci. Šlo mu to skvěle. S Barrym jsme dělávali totéž. Rádi předstíráme věci, které se nám v normálním životě běžně nestávají.

Chlapec znovu vrazil červenou stříkačkou do policejního vozu a hasič přichycený k žebříku po straně vozidla odpadl. Zasmál jsem se a hoch zvedl hlavu.

Vlastně se podíval přímo na mě. Doslova se mi zahleděl do očí.

„Ahoj,“ pozdravil jsem ho nejistě, odkašlal si a přešlápl z jedné nohy na druhou. Měl jsem na sobě pohodlné conversky se zelenými skvrnami od trávy na bílých špičkách, ještě od dob, kdy jsme dováděli s Barrym. Začal jsem dřít špičkou boty o cihlovou zahradní zídku, abych se těch fleků zbavil, a přitom jsem dumal, co bych mu měl dál říct. I když mě seznamování s novými kamarády těší ze všeho nejvíc, pokaždé jsem z toho trochu nervózní. Hrozí totiž nebezpečí, že dotyčnému nebudu sympatický, takže při tom cítím lehkou úzkost. Až doteď jsem měl štěstí, ale bylo by bláhové domnívat se, že to tak půjde donekonečna.

„Ahoj,“ odpověděl klučina a zase připevnil hasiče na žebřík.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se a dál dřel špičku boty o cihlovou zídku. Skvrny od trávy nemizely.

Chlapec se na mě chvílku pátravě díval, přeletěl mě pohledem od hlavy až po paty, jako kdyby se nemohl rozhodnout, jestli mi má prozradit, jak se jmenuje. Tuhle část své práce nesnáším. Je těžké skamarádit se s někým, kdo o to nestojí. Občas se to stává, ale nakonec jsou všichni svolní, protože si – buď vědomě, anebo podvědomě – přejí, abych s nimi zůstal.

Tenhle klučík měl světlounké vlásky a obrovské modré oči. Jeho obličej mi připadal povědomý, ale nemohl jsem si vzpomenout, odkud ho znám.

Nakonec promluvil. „Jmenuju se Luke. Jak ty?“

Zastrčil jsem ruce hluboko do kapes a soustředil se na pravou botu, kterou jsem stále dřel o zídku. Cihla se už pod ní začala drolit a kousky padaly na zem. „Ivan,“ odpověděl jsem, aniž jsem se na něj podíval.

„Ahoj, Ivane,“ usmál se a odhalil dásně bez předních zubů.

„Ahoj, Luku,“ odpověděl jsem také s úsměvem.

Já mám zuby všechny.

„To hasičské auto se mi moc líbí. Můj nej... můj bývalý nejlepší kamarád Barry měl úplně stejné a pořád jsme si s ním hráli. Jenomže když se s takovouhle požární stříkačkou přiblížíš k ohni, úplně se rozteče,“ řekl jsem. Ruce jsem měl stále v kapsách, a tím pádem také trochu zvednutá ramena. A s těmi pokrčenými rameny se mi zdálo, že špatně slyším, takže jsem ruce z kapes vytáhl, aby mi neuniklo ani jedno Lukovo slovo.

Luke se překulil na trávníku a rozesmál se. „Ty strkáš požární stříkačku do *ohně*?“ vykřikl.

„Vždyť podle toho se ta stříkačka jmenuje *požární*, ne?“ hájil jsem se.

Luke se otočil na záda, zvedl nohy do vzduchu a zahýkal: „Ale ne, ty truhlíku! Vždyť ta stříkačka přece požár nedělá, ale *hasí*!“

Na chvílku jsem se zamyslel. „Hmm. Povím ti, co ten požár hasí, Luku,“ prohlásil jsem zasvěceně. „Voda!“

Luke se zlehka klepl do spánku, zvedl oči v sloup, vykřikl „Ťjó!“ a zase sebou plácl na trávník.

Rozesmál jsem se. Luke byl vážně legrační.

„Chceš si se mnou hrát?“ zvedl tázavě obočí.

Zakřenil jsem se. „Samozřejmě, Luku. Hraju si strašně rád!“ odpověděl jsem a přeskočil zídku k němu na trávník.

„Kolik je ti let?“ zeptal se a vrhl na mě podezíravý pohled.

„Vypadáš stejně starý jako moje teta,“ prohlásil se svraštělým čelem. „A ta si se mnou s požární stříkačkou nehraje.“

Pokrčil jsem rameny. „Takže tvoje teta je stará a nudná. Takový rachus.“

„Rachus!“ vypískl Luke pobaveně. „Co znamená rachus?“

„Suchar. To je takový nudný člověk,“ odpověděl jsem s nakrčeným nosem, jako kdyby slovo suchar znamenalo nějakou ošklivou nemoc. Rád jsem používal slova vyslovená pozpátku; měl jsem pocit, jako bych si vytvářel vlastní jazyk.

„Suchar,“ opakoval po mně Luke a také nakrčil nos s opovržlivým „uf“.

„A kolik je vlastně tobě?“ zeptal jsem se a narazil požární stříkačkou do policejního auta. Hasič zase spadl ze žebříku. „Vypadáš jako *moje* teta,“ zažertoval jsem a klučina se prohnul smíchy. Řehtal se pěkně nahlas.

„Je mi teprve šest, Ivane! A nejsem *holka!*“

„Aha.“ Ve skutečnosti žádnou tetu nemám, ale řekl jsem to jenom kvůli tomu, abych ho rozesmál. „Proč *teprve?* Šest let je věk jako každý jiný.“

Právě když jsem se ho chystal zeptat na jeho nejoblíbenější kreslený film, otevřely se hlavní dveře a z nich mi k uším dolehl křik. Luke zbledl jako stěna a já zvedl hlavu a podíval se, na co tak zírám.

„SAOIRSE, VRAŤ MI TY KLÍČKY!“ prořízl ticho naléhavý hlas. Z domu vyšla žena s nervózním výrazem v obličeji, ruměnými tvářemi, vytřeštěnými očima a splihlými pramínky

dlouhých nemytých vlasů. Z domu za ní se ozval další výkřik, při němž žena na horním schůdku verandy zavravorala, hlasitě zaklela a natáhla ruku ke zdi, aby udržela rovnováhu. Zvedla hlavu a zadívala se na druhou stranu zahrady, kde jsme seděli my s Lukem. Ústa se jí roztáhla v širokém úsměvu, který odhalil její křivé zažloutlé zuby. Odpízlil jsem se o kus dál, dozadu. Všiml jsem si, že Luke udělal totéž. Žena zvedla palec a zaskřehotala: „Vidím tě, prcku.“ Pustila se zdi, mírně zavravorala a odhodlaně vykročila k autu zaparkovanému na příjezdové cestě.

„SAOIRSE!“ ozval se z domu další výkřik. „JESTLI DO TOHO AUTA VLEZEŠ, OKAMŽITĚ VOLÁM POLICII!“

Rusovlasá žena si odfrkla a stiskla dálkový ovladač. Rozsvítla se světla a ozvalo se zapípání. Otevřela dveře, nasedla dovnitř a přitom se praštila do hlavy. Znovu zaklela a dveře za sebou zase zabouchla. Dokonce i ze svého místa na opačném konci zahrady jsem slyšel zaklapnutí zámku. Pár dětí na ulici si přestalo hrát a sledovalo scénu, která se jim odehrávala před očima.

Vtom se ve dveřích konečně objevila majitelka záhadného hlasu, mobilní telefon u ucha. Vypadala jako pravý opak rusovlásky, která se vypořádala z domu před ní. Vlasy měla hladce sčesané z čela, vzadu sepnuté a na sobě elegantní šedivý kalhotový kostým, který se nehodil k vysoce položenému hlasu, jenž se teď zjevně vymykal její kontrole. Také ona byla rudá v obličejí a lapala po dechu. Hruď se jí prudce zvedala a zase klesala, jak se v lodičkách na vysokých podpatcích snažila co nejrychleji doběhnout k autu. Jakmile se ocitla vedle něj, zprudka vzala za kliku a pokusila se otevřít dveře, ale když zjistila, že jsou zamčené, pohrozila, že zavolá na policejní pohotovost, na linku 999.

„Volám na policii, Saoirse,“ pohrozila a zamávala mobilním telefonem před okénkem u sedadla pro řidiče.